

Lisa Regan

Haar moeders geheim

Het meisje wordt al dertig jaar vermist.
Ze heeft precies dezelfde naam als je moeder.

Deel 3 van de *Josie Quinn*-serie

PROLOOG

Zij begon de brand in de babykamer. Haar lippen vormden een glimlach toen de oranje-gele vlammen aan de muren likten en zich door de kamer verspreidden. Ze vernietigden de perfect bij elkaar passende meubels en het tapijt waar ze zo veel uren op onzichtbare vlekken had geschrobd. Het ragfijne wieghemeltje dat ze elke dag zorgvuldig netjes hing, ging in vlammen op met een suizend geluid. ‘Maak de baby’s niet wakker. Ga daar niet naar binnen tot de kinderen op zijn. Doe dit niet. Doe dat niet.’ Dit zou haar leren.

Toen de lucht dikker werd en haar neus en keel begonnen te branden, liep ze achteruit de kamer uit. Slierten dikke, zwarte rook gleden weg langs de randen van de deur, bedekten het plafond en achtervolgden haar naar de gang. Ze bedekte haar mond met haar onderarm toen ze rende. Al snel zouden de vlammen door het huis razen en alles verbranden wat die hatelijke, snobistische teef bezat. Het zou geweldig zijn.

Ze vluchtte naar beneden en stopte om een lucifer tegen de zware gordijnen en valletjes te houden die elk raam in de woon- en eetkamer sierden tot de smaak van vuur in haar keel ondraaglijk werd. Ze liep naar de keuken, met de bedoeling om via de achterdeur te vertrekken voordat ze gepakt werd. Ze had nooit meer een voet in het huis mogen zetten nadat ze haar van diefstal hadden beschuldigd.

Ze was halverwege toen een glimp van iets haar plots deed stoppen. Een rilling van opwinding ging door haar heen. Hier was nog iets dat vernietigender was dan vuur, een manier om die trut voorgoed kapot te maken. De grijns verspreidde zich verder over haar gezicht toen ze de kamer binnen ging en haar armen uitstreekte.

VANDAAG

De zes maanden oude Harris Quinn giechelde vanuit zijn kinderstoel toen de kleine plastic pot gepureerde doperwten de keukenvloer met een boel gespetter raakte. Josies sneakers werden bedekt met een groene brij. Geschrokken wierp Josie een blik op zijn gezichtje dat vol eten zat en lachte ook. Het was onmogelijk om boos op hem te worden. Met in haar hand keukenpapier dat ze van boven de gootsteen pakte, bukte ze zich om de rotzooi op de vloer schoon te maken terwijl ze ‘beginnersfout’ mompelde tegen Harris die met zijn handpalmen in verrukking tegen het dienblad sloeg. Dingen op de grond gooien en kijken hoe Josie ze weer opruimde, was zijn nieuwe favoriete spel.

Ze gooide de prop keukenpapier in de vuilnisbak, draaide zich om en zag Harris met zijn kleine vuistjes vol erwtjes even in zijn ogen wrijven. Josie keek op de klok van Misty’s magnetron. ‘Tijd voor een dutje, kleine man,’ zei ze tegen hem.

Ze keek om zich heen of er nog meer etensresten op de grond of de muur van het smettelooze huis van Misty Derossi zaten. Ze vroeg Josie niet vaak om voor haar zoon te zorgen, maar af en toe, als Harris’ oma niet beschikbaar was, belde ze. Josie keek uit naar deze zeldzame bezoeken en wilde haar status van een van Harris’ vertrouwde babysitters niet in gevaar brengen door een puinhoop achter te laten voor zijn moeder.

Ze pakte een doek uit de gootsteen en maakte Harris’ gezichtje en

handjes schoon terwijl hij kronkelde en jammerde uit protest. ‘Klaar,’ zei ze terwijl ze het tuigje van de kinderstoel losmaakte en hem eruit tilde, verbaasd over hoe groot hij was geworden in zo’n korte tijd. Ze kon zich nog herinneren dat ze hem voor het eerst vasthield, tegen haar borst gedrukt nadat ze hem uit de dodelijk koude stroming van de Susquehanna-rivier had gered. Hij was toen nog maar een paar dagen oud en klein en broos. Hij had geluk dat hij nog leefde. Nu was hij dik en stevig, werden zijn blonde lokken elke dag dikker en kwam zijn eigen persoonlijkheid steeds meer naar voren.

Nu Harris ouder was, vond Josie het leuk om hem te laten giechelen, te kijken hoe hij zijn maaltijden over zijn roze wangen smeerde, hem schoon te maken en dan samen in slaap te vallen in de schommelstoel die Josie had gekocht voor Misty. Het was een van de weinige moderne meubelstukken in huis en totaal misplaatst in de zitkamer, die eruitzag alsof hij uit de pagina’s van het tijdschrift Victorian Homes gescheurd was.

Harris legde zijn hoofd op Josies schouder terwijl ze in de stoel ging zitten. Ze gebruikte haar voeten om de stoel zachtjes heen en weer te wiegen. Uit de stoffen zak naast haar haalde Josie een van Harris’ fopspenen tevoorschijn, waar hij zijn handjes gretig naar uitstak. Ze legde hem iets lager, zodat zijn wang op haar borst rustte. Josie streeelde zijn haar tot hij in een diepe slaap viel. Er ging niets boven dit gevoel, dacht ze terwijl ze zelf begon in te dommelen.

Het digitale geluid van haar mobiele telefoon verbrak de stilte en Josies ogen schoten open, alert en zoekend. Het geluid was gedempt en kwam van de andere kant van de kamer, waar haar jas over de rugleuning van de bank hing. Als het belangrijk was, zou degene die belde haar wel terugbellen. Als ze naar Harris keek, was ze blij hem ongestoord te zien liggen, zijn fopspeen hing op de rand van zijn onderlip en stond op het punt te vallen. Onder zijn hoofd lag er kwijl op haar shirt. Josie glimlachte terwijl ze zijn rug streeelde en de stoel zachtjes heen en weer bewoog.

De telefoon stopte met rinkelen en ze sloot haar ogen weer. Als het een echt noodgeval was, wisten agent Noah Fraley en rechercheur Gretchen Palmer haar wel te vinden.

Ze was net weer aan het dommelen toen haar telefoon weer ging. Deze keer bewoog Harris. Josie stopte de fopspeen zo snel als ze kon terug in zijn mond en hij zoog er een moment hard op voordat hij zijn voorhoofd fronste ter voorbereiding op gehuil, zo vermoedde ze. Ze hield haar adem in, maar zijn gelaatstrekken werden gladder en hij slaakte een kleine zucht. Zwijgend vervloekte Josie haar telefoon, omdat ze wist dat het niet mogelijk was om samen door de kamer naar haar jas te lopen zonder hem wakker te maken. Niet dat het ertoe deed. Een moment later hoorde ze de voordeur open- en dichtgaan en Misty riep: 'Ik ben thuis!'

Harris bewoog weer, kneep zijn ogen dicht en drukte zijn gezicht in Josies borst terwijl Misty's stem vanuit de gang klonk. 'Josie, ben je in de woonkamer?'

Harris hief zijn hoofd op, zijn blauwe ogen nog dof van de slaap terwijl hij de kamer doorzocht naar zijn moeder. Ze verscheen in de deuropening, met een grote glimlach toen ze hem zag. Een kant van haar mond hing nog steeds naar beneden, alsof een onzichtbare vinger hem naar beneden trok, maar ze had veel meer functie teruggekregen sinds de aanval die ze had overleefd op de dag dat Harris werd geboren. Terwijl ze in haar handen klapte, kwam Misty de kamer in en pakte hem op van Josies lichaam, terwijl ze kirde en zijn wilde lokken gladstreek. 'Hallo schat,' zei ze zacht tegen hem. 'Heb je lekker geslapen?'

Josie rekte zich uit en trok haar T-shirt recht. Ze keek op naar Misty. 'Hoe ging het?'

Grijnzend wees Misty naar haar bovenste voortanden. 'Ik heb mijn implantaat. Het voelt goed. Ik ben zo blij dat het nu klaar is.'

Toen een van haar bovenste voortanden eruit was geslagen tijdens de aanval, had ze een tijdelijke kroon gekregen in het ziekenhuis, maar het had een paar maanden geduurd voor ze het geld bij elkaar had gespaard

om het blijvend te kunnen laten aanpakken. Josie had haar geholpen waar ze kon, maar Misty spendeerde al het geld dat Josie haar gaf eerst voor wat Harris nodig had. Voordat Harris geboren was, verdiende Misty een goed inkomen met dansen bij de plaatselijke stripclub, dat haar in staat had gesteld om haar mooie huis te kopen en in te richten. Ze had haar spaargeld gebruikt voor een ivf-behandeling om zwanger te raken van Harris en besloot na haar bevalling niet weer te gaan strippen. Zelfs als ze zou willen, was het door haar verwondingen niet meer mogelijk om te dansen.

Josie stond op, liep naar de bank en rommelde in haar zakken om haar mobiele telefoon te vinden. ‘Het ziet er goed uit,’ zei ze tegen Misty.

Misty verplaatste Harris van de ene heup naar de andere. Hij legde zijn hoofd op Misty’s schouder, de fopspeen hing in zijn mond. ‘Heeft hij gegeten?’

‘Wat fruitsnoepjes en een beetje doperwtenspuree. Maar hij vond het interessanter hoe het eruit zag op de vloer.’

Misty lachte. ‘O ja, dat is zijn nieuwe ding. Maak je geen zorgen. Ik probeer wel of hij een fles wil.’

Josie bekeek haar gemiste oproepen. Beide van hetzelfde nummer. Ze herkende het nummer niet.

‘Nogmaals bedankt,’ zei Misty, hoewel ze Josie al tien keer had bedankt voordat ze naar de tandarts ging. ‘Als mevrouw Quinn niet zo ziek was geweest, had zij voor hem gezorgd. Ze heeft iets wat lijkt op buikgriep.’

Josie trok haar jas aan, liep naar Harris toe en klopte op zijn rug. ‘Geen probleem. We willen niet dat hij het krijgt. Je kunt me altijd bellen. We zijn eindelijk klaar met al het papierwerk voor de officier van justitie voor onze laatste grote zaak, dus ik ben niet zo druk.’

‘Die drugsdealer, toch? Lloyd Todd?’

‘Hij is eigenlijk de leidende figuur,’ zei Josie.

‘Het is moeilijk te geloven dat hij zo’n grote operatie heeft geleid,’ merkte Misty op.

Lloyd Todd werd beschouwd als een pijler van de gemeenschap in de kleine stad Denton. Zijn aannemersbedrijf was een van de drukste en bekendste, maar Josie en haar team hadden de afgelopen twee maanden ontdekt dat het voornamelijk een dekmantel was voor een grote drugs-handel. Er werkten meer dan twintig jonge mannen en een paar vrouwen voor Todd die de drugs smokkelden en dealden. Hij leverde ongeveer tachtig procent van de illegale drugs van de stad aan behoeftige klanten. Het verraste Josie niet dat het aantal overdoses sterk was gedaald na zijn arrestatie. Natuurlijk zou dit weer stijgen zodra de klanten van Todd hun drugs ergens anders zouden vinden.

‘Het was een schok,’ beaamde Josie.

Misty volgde haar door het labyrint van de royale kamers tot ze de voordeur bereikten. Eenmaal op de veranda zei Misty: ‘Wil je blijven lunchen?’

Het was niet de eerste keer dat ze Josie had gevraagd wat langer te blijven, maar hoewel Josie graag meer tijd met de baby wilde doorbrengen, wist ze niet zeker of haar relatie met Misty wel klaar was voor een lunch. Het had lang geduurd voordat ze met elkaar konden omgaan zoals nu. Een paar jaar eerder, toen het huwelijk van Josie en haar overleden echtgenoot Ray Quinn uit elkaar viel, was hij een affaire begonnen met Misty. Ray had veel om Misty gegeven en zijn laatste wens was dat Josie zijn keuze zou respecteren. Dit was moeilijk, zelfs op haar beste dagen. De aanval op Misty en de geboorte van Ray’s zoon had de twee vrouwen eindelijk bij elkaar gebracht. Toch wist Josie dat ze bot kon doen, zelfs als ze probeerde dat niet te doen. Ze was bang dat de fragiele relatie die ze met Misty had mis zou lopen als ze meer tijd samen zouden doorbrengen. ‘Ik moet werken,’ loog ze.

Misty’s mondhoeken zakten naar beneden van teleurstelling. De gedeeltelijke verlamming van haar gezicht vergrootte deze uitdrukking.

Josie voelde zich schuldig. ‘Misschien volgende keer.’

Misty’s blik viel op de houten vloerplanken. ‘Dat zeg je altijd. Luister,

ik weet dat we niet altijd met elkaar overweg konden, maar ik wil dat je weet dat ik...'

De beltoon van Josies mobiele telefoon onderbrak Misty's zin voordat deze was geëindigd. Beide vrouwen staarden naar Josies jaszak. Josie haalde de telefoon tevoorschijn, schonk Misty een schaaachtige glimlach en keek naar het scherm. Het was hetzelfde nummer als eerder. Om het onderwerp van hun verzoening te vermijden, nam Josie snel op en drukte de telefoon tegen haar oor.

'Quinn,' zei ze.

Een mannenstem antwoordde. 'Josie Quinn?'

'Ja. Met wie spreek ik?'

'Ik... ik... noem me naar Roger.'

'Ik 'mag' je Roger noemen? Wie ben je echt?'

Een aarzelende stilte. Dan: 'Ik bel over je advertentie. Je weet wel, op Marktplaats?'

Josie kreeg een zwaar gevoel in haar maag. Ze keek naar Misty, die haar verbaasd en bezorgd aankeek. Josie stapte de veranda af en deed met haar vrije hand een telefoonhoorn na die ze naar haar oor bracht en zei zonder geluid: 'Bel me als je iets nodig hebt.'

Ze wendde zich af van Misty en liep naar haar auto en sprak verder met Roger. 'Mijn Marktplaats-advertentie? Welke is dat?'

'Welke?' vroeg Roger, en opnieuw hoorde Josie aarzeling in zijn stem. 'Je hebt niet... Bel ik het juiste nummer?'

'Jij hebt mij gebeld, Roger.'

Meer stilte. Toen zei Roger: 'Je klinkt niet alsof je op zoek bent naar plezier.'

'Voor de gek worden gehouden via Marktplaats is niet mijn idee van plezier, Roger.'

Maar Roger had al opgehangen. Josie wierp een blik achterom in de richting van Misty's huis, maar ze was met de baby naar binnen gegaan. Met een zucht stapte Josie in haar Ford Escape en startte de motor. Ze

gebruikte haar telefoon om Marktplaats te openen. Het kostte haar een paar minuten om de advertentie te vinden. Deze keer was het onder Casual Ontmoetingen. Hij was drie uur eerder geplaatst. ‘Kinky meisje zoekt speelkameraadje – Vrouw zoekt man.’

Haar vinger bevroor op het scherm. Ze wilde het niet lezen, wilde niet weten wat er stond, maar ze moest kijken. Het was beter om het nu te doen, in de beslotenheid van haar voertuig, dan op het politiebureau terwijl haar agent en rechercheur over haar schouder meelazen. De eerste keer dat het gebeurde, had ze een kwartier moeten herstellen van de blos op haar wangen. Ze haalde diep adem, hield haar adem in en drukte op de link naar de advertentie.

‘Op zoek naar kinky plezier. Heet meisje begin dertig op zoek naar spanning in de avond. Een tong zo bekwaam dat ik je nooit ontevreden zal achterlaten. Altijd schoon, altijd discreet. Bel om af te spreken.’

Daaronder stonden Josies naam en haar mobiele telefoonnummer.

Ze liet de adem ontsnappen die ze had ingehouden en gooide de telefoon op de passagiersstoel alsof ze haar hand eraan had gebrand. Een beweging achter een van de ramen van Misty’s huis trok haar aandacht. Het was waarschijnlijk Misty die van achter het gordijn gluurde en zich afvroeg waarom Josie nog steeds geparkeerd stond. Josie reed weg naar het politiebureau. Het was haar vrije dag, maar dit kon niet wachten.

De telefoontjes waren een maand eerder, net na de arrestatie van Lloyd Todd, begonnen. Ze kwamen altijd via een Marktplaats-advertentie waar haar naam en mobiele nummer bij stonden. Sommige advertenties waren zo walgelijk en beeldend dat ze ze amper kon lezen. Ze had haar nummer al drie keer veranderd. Degene die de advertenties plaatste, wist haar nieuwe nummer telkens weer te bemachtigen. Ze had geprobeerd erachter te komen hoe – in feite verdacht ze haar hele staf – maar ze kon er nog steeds niet achter komen. Ze was naar de telefoonwinkel gegaan en had zelfs de winkelmedewerkers ondervraagd, maar dit had niets opgeleverd. Zelfs als iemand in de mobiele telefoonwinkel haar nieuwe nummer verspreidde elke keer dat ze het veranderde, kon ze dit op geen enkele manier bewijzen. Ze was van mobiele provider veranderd na de laatste advertentie, maar nu was duidelijk dat dat niet had gewerkt.

Josie reed door de straten van het centrum van Denton. Haar stad was ongeveer 65 vierkante kilometer groot. Veel van die kilometers overspanden de ongetemde bergen van centraal Pennsylvania, met de kronkelende eenbaanswegen, dichte bossen en landelijke woningen die ver uit elkaar lagen. De bevolking naderde de dertigduizend en nam verder toe toen als de universiteit open was, wat voor genoeg conflicten en misdaad zorgde om Josies team van vijfenvijftig mensen bezig te houden. Ze arriveerde in slechts tien minuten op het politiebureau, parkeerde op de plek van de chef op de gemeentelijke parkeerplaats en liep door de voordeur. De receptionist knikte naar haar. 'Is agent Fraley er?' vroeg ze.

Hij wees naar het plafond. 'Hij maakt boven het papierwerk af voor de